

heder har mulighed for hos pengeinstitutter m. v. at få alle oplysninger om navngivne kunders indskud eller lån, herunder om størrelsen af lån og af indestående eller forvaltede midler og disses afkastning, om bevægelser på indskuds- eller lånekonti, herunder oplysninger om trukne og indsatte checks, om diskonterede vekslers samt om sikkerhedsstillelser for lån og kreditter, og det foreliggende ændringsforslag til § 8 C, stk. 2, går ud på at fastslå denne oplysningspligt.

Efter forslaget er adgangen til at begære de nævnte oplysninger ikke begrænset til skattepligtige, idet der i praksis har vist sig at være trang til også at kunne få oplysninger om indskud m. v., foretaget af personer, som ikke er skattepligtige her i landet. Et sådant tilfælde forelå netop i den ovennævnte dom. For så vidt angår ikke navngivne er den nugældende regel i § 8 C, stk. 2, foreslået opretholdt.

Til § 1, nr. 15.

§ 7, stk. 1, bestemmer, at der hvert år *uden opfordring* skal afgives oplysninger til ligningsmyndighederne om udbetalte lønninger, forfatter- eller komponisthonorarer, honorarer til kunstnere o. lign. samt afgifter for udnyttelse af patentrettigheder m. v.

Man har fundet det praktisk, at der i disse tilfælde, hvor der sædvanligvis ikke vil opstå tvivl m. h. t. pligten til at afgive oplysninger, tilvejebringes hjemmel til, at finansministeren kan bemyndige andre skattemyndigheder til at varetage de omhandlede opgaver.

Til § 1, nr. 16.

Den hidtidige formulering af § 13, stk. 1, har givet anledning til tvivl om, hvorvidt straffebestemmelserne også omfatter den, der i svigagtig hensigt afgiver urigtige, ufuldstændige eller på anden måde vildledende oplysninger til brug ved afgørelsen af, om skattepligt foreligger for ham selv eller en af ham repræsenteret skatteyder.

Da beskatningsunddragelsen i disse tilfælde ganske må sidestilles med den skatteunddragelse, der finder sted ved afgivelse af urigtige oplysninger om størrelsen af den skattepligtige indkomst og formue, er det imidlertid skattemyndighedernes opfattelse, at de personer, der ved afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger søger at undgå skatteansættelse, bør kunne straffes efter bestemmelserne i § 13. Det findes derfor rigtigst,

at lovbestemmelsen affattes på en sådan måde, at enhver tvivl herom fjernes.

I et vist omfang vil vildledende oplysninger kunne straffes efter andre bestemmelser, herunder navnlig straffelovens § 163. Denne bestemmelse kan imidlertid kun anvendes, hvor der foreligger forsæt, og hvor der er afgivet en urigtig skriftlig erklæring. Den vil derfor ikke dække alle de forhold, der bør omfattes af en straffebestemmelse, hvortil kommer, at det må anses for hensigtsmæssigt, at det pågældende forhold er optaget i kontrolloven.

Anvendelsen af straffebestemmelsen forudsætter også efter den ændrede formulering en egentlig handling fra den pågældendes side, som f. eks. en urigtig erklæring om ophold og bolig i udlandet. Bestemmelsen er ikke tænkt anvendt på undladelser og fortielser.

Også selskaber og foreninger m. v. er omfattet af udtrykket „person“.

Til § 1, nr. 17.

Den nuværende bestemmelse er sålydende:

„I sager, hvor strafansvar efter §§ 13-15 A må antages at være forskyldt, kan de skattelignende myndigheder begære politiets medhjælp til sagens opklaring.“

Bestemmelsen har i adskillige tilfælde givet anledning til tvivl om, i hvilket omfang skattemyndighederne kan opnå politiets bistand ved opklaring af formodede overtrædelser af kontrollovens straffebestemmelser. Tvivlen skyldes navnlig, at den nugældende bestemmelse forudsætter, at strafansvar må antages at være forskyldt, for at politiets bistand kan påkaldes, medens det i mange tilfælde netop er for at få konstateret, om straf må antages at være forskyldt, at skattemyndighederne retter henvendelse til politiet med anmodning om bistand.

Fra såvel anklagemyndigheden som ligningsdirektoratet er der fremsat ønske om, at der skabes klare retningslinier for, i hvilket omfang politiet skal efterkomme henvendelser fra skattemyndighederne om bistand.

Det foreslås derfor, at man ændrer den nugældende bestemmelse, hvorved der også opnås overensstemmelse med tilsvarende regler i den øvrige afgiftslovgivning, navnlig toldloven og loven om omsætningsafgift, der begge generelt henviser spørgsmålet om politiets bistand i disse afgiftsager til retningslinier fastsat ved forhandling mellem justitsministeren og finansministeren.